

[Ministeren for udviklingsbistand]

Så kan jeg glæde mig over, at nyansættelserne siden 1992 har bestået af 38 pct. kvindelige medarbejdere. Det giver håb for fremtiden, og det vil der blive arbejdet meget systematisk med.

Fru Grethe Fenger Møller stillede to spørgsmål. For det første: Er trenden i tiden, at ligestilling bare er noget, vi har, det er bare noget, der er der? Jeg synes, det er et meget relevant spørgsmål. Jeg tror – som fru Lone Dybkjær også var inde på – at det er nogle af de spørgsmål, den næste generation stiller sig, mens den er i uddannelsessektoren. Man tænker: Det er jo bare noget, vi har. Men jeg tror, mange kvinder oplever, at i det øjeblik de kommer ud på det almindelige arbejdsmarked og skal have deres almindelige familieliv, hverdagen, til at hænge sammen med job, mand og børn, så begynder det at knibe. Regeringen mener i hvert tilfælde, at der er meget at gøre endnu.

Vejen videre – det var det andet spørgsmål – har ligesom bevæget sig lidt i modvind eller i et tomrum. Er dampen gået af processen, spørger fru Grethe Fenger Møller. Det er jeg ikke så sikker på, men jeg tror, at vi har bevæget os ind i en fase nu, hvor vi, som jeg sagde før, er ved det seje træk, dér hvor det virkelig bliver tungt og svært, hvor vi er kommet væk fra retorikken og overskrifterne og paraderne, hvor vi tager fat i stat, amter og kommuner, i udvalg, i organisationer, med orlovs- og vikarordninger, alt det seje. Det er det, vi nu er i fuld gang med, og dermed er vi i gang med at løse en del af den opgave, som er udfordringen til vores generation.

Fru Hanne Severinsen stiller spørgsmålet: Jamen er der ikke andre måder, man kunne reagere på, end dem, vi nu har beskæftiget os med i vores handlingsplan? Er der ikke nogle andre håndtag? Så synes jeg måske, fru Hanne Severinsen skylder os at pege på nogle af de konkrete, præcise håndtag, vi kan dreje på, for det er ved hjælp af dem, vi har brugt, vi langsomt igennem nu 20 års ligestillingsdebat nærmer os mere og mere. Det er de rigtige håndtag at få vredet på, og de kan føre til ændringer.

Jeg synes det måske er at sætte kikkerten lidt for det blinde øje, hvis fru Hanne Severinsen synes, vi skal diskutere de få mænd, der kommer i klemme i retssystemerne. Ingen tvivl om, at de er der, men jeg vil gerne diskutere de mange mænds problem. De mange mænds

problem er, at alt for mange af dem har ofret deres børn for deres karriere. Det er det store problem. Det er den store udfordring for den almindelige far, for de mange mænd. Derfor er det efter min opfattelse vigtigt at bevare proportionerne i dette arbejde.

Vedrørende Kina som værtsland er jeg ked af at måtte sige til fru Hanne Severinsen, at det blev besluttet under den tidligere regering. Jeg har den opfattelse, at det måske ikke er så ringe endda, at konferencen lige præcis kommer til at finde sted i Kina med tilrejse af 10.000 hovedsagelig kvinder fra resten af verden. Det kan ikke gå stille af!

5.000 kinesiske kvinder har anmeldt deres deltagelse på den alternative kvindekonference, og det ser jeg frem til. Det kan kun give et løft i information, i kulturudveksling og i nye ideer.

Her kan vi også tage Østlandene ind; det er også lidt en bemærkning til fru Lotte Henriksen. Kunne vi ikke også implementere kvinde-vinklen lidt i vores Øststøtteordninger? Derfor har regeringen netop – i modsætning til den tidligere Øststøtteordning – også etableret den vinkel, der hedder, at vi har en teknisk-administrativ sektor, som vi skal have til at fungere. Vi skal nemlig have sociale og uddannelsesmæssige institutioner til at fungere, så kvinderne ikke bliver sejlet agterud.

Fru Lilli Gyldenkilde spurgte: Hvoraf kommer spørgsmålet om køn på løn? Det er en gammel diskussion om sociale forskelle og køns- og kulturforskelle, og jeg deler i høj grad den opfattelse, at det i virkeligheden er den, vi går ind og rokker ved – som vi også skal. Det er forpligtelsen for min generation af kvinder at være med til at rokke ved det dogme, der hedder, at der altid er køn på vores løn. Ikke om vi vil acceptere det. Kvinder både vil og kan ændre på dette gammeldags mønster.

Fru Annette Just kom med nogle bemærkninger om, at det netop er respekten for forskelligheden, der er så central. Den opfattelse deler jeg meget. Jeg ville sådan ønske, at det kunne lade sig gøre for os at forstå, at det ikke kun er mangfoldigheden i naturen, der er noget af det mest værdifulde, vi skal levere videre til næste generation. Mangfoldigheden blandt menneskeheden er lige så værdifuld at kunne levere videre. Men den forudsætter noget helt fundamentalt, nemlig respekten for, at vi har